

Sygnatura akt IV Ka 411/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie :	SSO Sylwana Wirth SSO Mariusz Górski
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2014 roku

sprawy **D. S.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 12 lutego 2014 roku, sygnatura akt III K 835/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III i IV dyspozycji a dotyczące orzeczonego środka karnego – zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

II. wydatkami związanymi z postępowaniem odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 411/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2014r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, w sprawie o sygn. akt III K 835/12, uznał D. S. za winnego tego, że:

w dniu 29 marca 2011 roku w M. woj. (...) na ulicy (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), umyślnie naruszył zasady ruchu drogowego dot. ograniczenia prędkości oraz zachowania należytej ostrożności podczas wykonywania manewru wyprzedzania, w wyniku czego uderzył w kończący manewr skrętu w lewo pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) kierowany przez M. M., który w wyniku zderzenia odniósł obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego z odprostowaniem fizjologicznym lordozy i stłuczenia kręgosłupa lędźwiowego, gdzie obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej dni 7 (siedmiu), a pasażer pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) – J. M. odniósł obrażenia w postaci: złamania dwóch żeber po stronie prawej, ogólnego

pośluczenia z sińcem na udzie prawym, gdzie obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej dni 7 (siedmiu),

to jest czynu z art. 177§1 kk, za który na podstawie art. 177§1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§2 kk zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. S. kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 3 (trzech), oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego (art. 73§2 kk).

W oparciu o art. 42§1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku, zaś na podstawie art. 43§3 kk zobowiązał go do zwrotu Starostwu Powiatowemu w W. dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych, to jest prawa jazdy o numerze (...).

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się oskarżony, który za pośrednictwem swego obrońcy zaskarży wyrok w części dotyczącej orzeczenia o zastosowanym wobec oskarżonego środku karnym, tj. w pkt III i IV wyroku i na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego jakim jest 1 rok zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, polegający na nietrafnym uznaniu, iż oskarżony w przyszłości niejedyn raz zdecyduje się wykonać podobne ryzykowane manewry, a nadto iż orzeczony środek karny nie przekracza miary dolegliwości adekwatnej do rozmiarów naruszenia przez oskarżonego reguł bezpieczeństwa.

Podnosząc ten zarzut obrońca wniosła o zmianę wyroku poprzez uchylenie punktu III i IV wyroku Sądu I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Ustalenia Sądu meriti, dotyczące okoliczności wypadku, przyczyn jego zaistnienia oraz umyślności naruszenia przez D. S. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, są jedynie trafne, a żadna ze stron postępowania ich nie kwestionuje. Słusznie przy tym uznał tenże Sąd, że D. S. dwukrotnie przekroczył dozwoloną administracyjnie prędkość obowiązującą na terenie zabudowanym i był to wynik jego świadomej decyzji, którą poprzedził brak należytej ostrożności podczas wykonywania manewru wyprzedzania kolumny samochodów, które zwalniały, w związku z manewrem wykonywanym przez pokrzywdzonego. Taka postawa słusznie określona została mianem „brawury” (k. 254).

W tym też zakresie ocena prawno – karana zachowania oskarżonego jest oczywiście słuszna, a wymierzona kara stanowi adekwatną odpłatę.

Niemniej nie sposób pominąć tego, że wypadek miał miejsce 29 marca 2011r., a po tej dacie oskarżony zachował uprawnienia i poruszał się po drogach jako kierujący pojazdem mechanicznym.

Z przedłożonych w toku postępowania odwoławczego dokumentów, potwierdzających zatrudnienie D. S. w firmie (...) we F.(k. 275 – 276), wynika, że przebywa on na terytorium Niemiec i tam też te uprawnienia są mu niezbędne dla wykonywania pracy zarobkowej.

Gdy zatem zważy się wpływ czasu, w ciągu którego oskarżony respektował zasady ruchu drogowego (o czym przekonuje to, że nie został ukarany np. mandatem karnym), stwierdzić należy, że założenie przyjęte przez Sąd I instancji, iż dalsze pozostawienie uprawnień D. S. będzie stanowiło zagrożenia bezpieczeństwa w komunikacji, nie ma uzasadnionych podstaw, a pociągnie dla niego istotnie nader dotkliwe skutki – utrata pracy, jedyne źródła utrzymania.

Z tych też względów, Sąd odwoławczy uznał, że dopuszczalne jest, tj. uzasadnione okolicznościami związanymi z zachowaniem oskarżonego na drodze po 29.03.2011r., przyjęcie, iż orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na rok, nie jest konieczne, by osiągnąć efekt w postaci wdrożenia D. S. w przestrzeganie zasad bezpieczeństwa i zaniechania zachowań ryzykownych i niebezpiecznych dla innych uczestników ruchu drogowego.

Mając powyższe na uwadze uchylił Sąd II instancji rozstrzygnięcie dotyczące orzeczenia środka karnego na podstawie art. 42§1 k.k. i związane z nim zobowiązanie D. S. do zwrotu dokumentu prawa jazdy.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, orzeczono o kosztach tego postępowania, tj. wydatkami obciążono Skarb Państwa.